

A en Boaz li agrada el silenci.
Però no li agrada estar quiet.

Li agrada llegir llibres sobre els indis i després córrer per les dunes com un indi.

○ enfilar-se dalt d'un arbre i observar els búfals com si fos un explorador indi.

○ al vespre, quan comença a fer-se fosc al llac enmig de les dunes, esperar els ponis salvatges.

Però la mama no ho ha de saber. Perquè no vol que en Boaz jugui tot sol a les dunes. I encara menys quan es fa de nit. Per això ell sempre li diu que va a jugar a casa del seu amic Colin. A la mama li sembla molt bona idea. Pensa que és molt important que en Boaz tingui molts amics.

En Colin no existeix.

En Ricard i en Damià tampoc.

Més ben dit, sí que hi ha nens que se'n diuen, però en Boaz no en coneix cap.

La mama es pensa que són amics. Amics de la placeta.

Doncs ves per on, quina casualitat...

A la classe d'en Boaz ha arribat una índia! Una índia de veritat!

A qui també li agrada el silenci.

Es diu Aisha i sembla un...

Un què?

Sembla un cervatell. Un cervatell molt bufó amb cabells negres com el carbó i els ulls més foscos que hakis vist mai.

I s'assembla una mica a l'àvia. Per dins.

L'àvia tampoc no parla gaire. Això m'agrada d'ella. Quan li agafes la mà, tot es tranquil·litza dins teu.

Els indis no són sempre com els de les fotos dels llibres. De fet, no ho són gairebé mai.

Van vestits amb roba normal, com tu i com jo. Texans, samarretes, jaquetes de pell, etcètera. En Boaz pensa que és una llàstima, perquè els vestits tradicionals indis són molt més bonics.

Fa poc van sortir uns indis sioux al telenotícies. Anaven vestits amb roba normal, però estaven acampats amb tipis* a la neu. I alguns homes duïen una ploma al cap.

Les plomes són molt importants per als indis. Sobre tot les plomes dels rapinyaires. Te'n donen una quan has fet una proesa.

Abans, una proesa era ser valent en el combat. Però abans es tenien sovint oportunitats de vèncer un enemic. Ara deu ser diferent, perquè avui dia els indis ja

* Un tipi és una tenda índia.

no tenen tants enemics. Els indis d'ara llueixen una ploma d'àguila quan la mare es fa gran i l'acullen a casa, diu el papa. Perquè per fer-ho també has de ser valent.

Pentinada sense ploma, l'Aisha també és increïblement bufona.

Rima i tot.

Pentinada sense ploma,

l'Aisha també és increïblement bufona.

Ho és pels ulls foscos que li fan la mirada una mica trista.

Va entrar a la classe inesperadament, com si passegés.

Bé, inesperadament no, perquè la mestra Annet va dir:

—Nens i nenes, per fi ja és aquí: la nostra Aisha.

Això volia dir que la mestra ja havia explicat abans que l'Aisha vindria.

Però en Boaz no se n'havia assabentat.

Tenia la mirada molt trista, l'Aisha, quan va entrar a classe per primera vegada, el dimarts de la setmana passada.

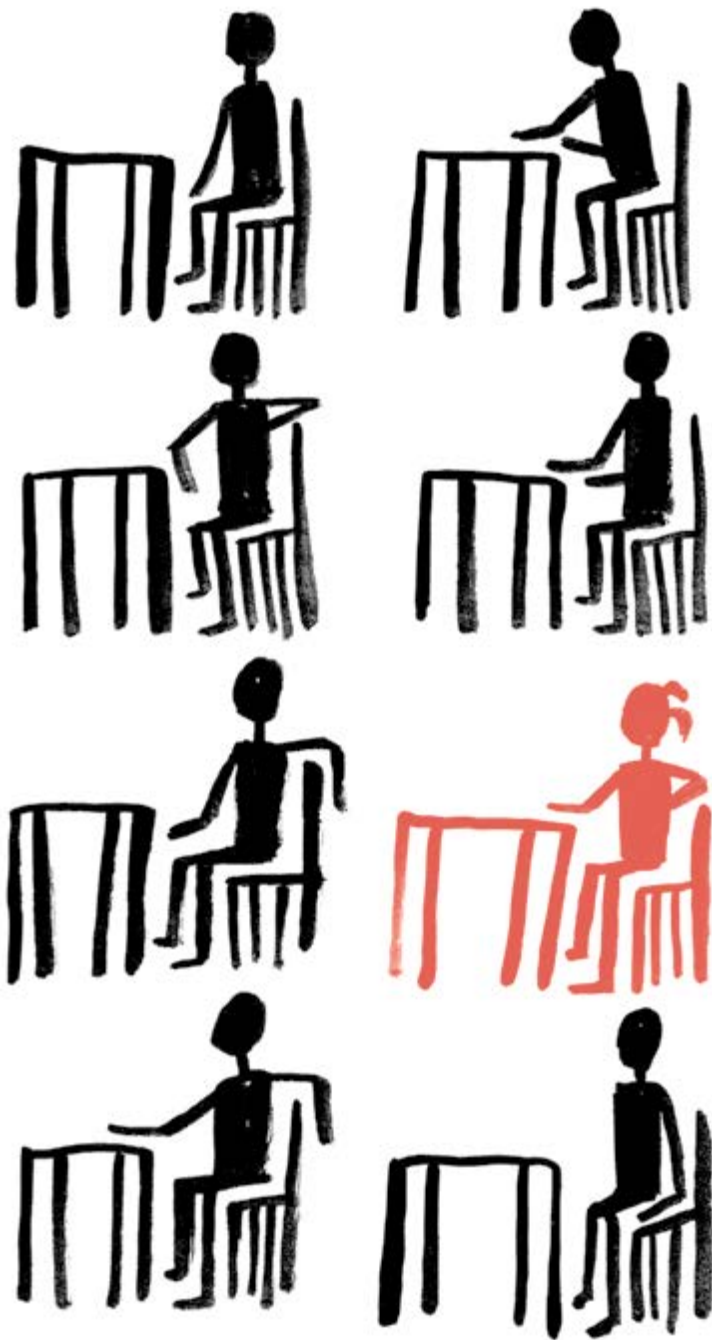
Trista. I una mica temorenc.

La mestra Annet li va dir que anés a seure al costat d'en Boaz.

—En Boaz és molt bon noi, i segur que no li farà res ajudar-te una mica.

La mestra ho va encertar de ple.

En Boaz no desitjava altra cosa.

L'Aisha havia tingut sort, perquè els dimarts a la tarda a la classe d'en Boaz fan treballs manuals.

I els treballs manuals amb la mestra Annet són el millor que hi ha.

Quasi sempre llegeix un conte per despertar la «inspiració» i, mentrestant, si vols, ja pots començar el treball.

Però no és obligatori.

També pots escoltar primer tot el conte.

El conte que la mestra Annet va llegir aquell dia parlava d'un gosset que s'havia escapat de la gossera per anar a buscar el seu amo. L'amo era un vellet que estava molt malalt i ja no podia cuidar el gos. Per això l'havia dut a la gossera.

Ui sí, quin conte més emocionant, deus pensar. Però l'important és que era molt *inspirador*. És a dir, et feia venir ganes de fer coses.

A partir del moment que el gosset es va escapar plo-

rant de la gossera, en Boaz va anar per feina. Per començar, va dibuixar un tòtem. Així és com li agrada treballar: mentre la mestra llegeix el conte, ell dibuixa la idea, i després la fa amb paper maixé, argila o fusta. La mestra Annet et deixa escollir.

L'Aisha escoltava el conte en silenci. De tant en tant, mirava de costat per veure què feia en Boaz. En general, a en Boaz no li agraden gens els copietes. Si són exercicis de càlcul o de llengua, tant li fa. Els dibuixos o els treballs manuals, però, no suporta que altres nens els hi copiïn.

Però que l'Aisha estigués mirant el seu dibuix sí que li agradava. I se'l mirava amb molt d'interès. Com si entengués exactament què explicava en Boaz amb el seu dibuix.

Mira, Aisha. Això és un tòtem. Jo faré com els indis i també representaré històries al meu tòtem.

Al cap d'una estona, l'Aisha va agafar un full de paper i

A Nord-amèrica hi ha més de 500 tribus índies. Els sioux són els indis que en Boaz coneix millor. I els que li agraden més.

És per la pel·lícula de l'àvia. S'escriu *sioux* però es pronuncia *si'u*. El curiós és que aquest nom no el van inventar els mateixos sioux. Un poble veí els va anomenar *naadowesiwag*, que significa: *aquells que parlen una altra llengua*.

Però com que els francesos i els anglesos no sabien pronunciar la paraula *naadowesiwag*, els van dir *sioux*. Les dues paraules no s'assemblen gens, en Boaz no ho acaba d'entendre. Però és així. Els sioux es divideixen en tres pobles: Dakota, Lakota i Nakota.

va començar a fer un dibuix molt bonic d'una nena índia.

Caram, l'Aisha dibuixa molt bé. Bé de veritat.

La nena índia del dibuix duia un vestit tradicional sioux, igual que les noies de la pel·lícula de l'àvia: una faldilla de pell de búfal i mocassins, les típiques sabates índies tan boniques de pell de bisó, adornades amb perles i pues de porc espí. I plomes als cabells.

L'Aisha també explicava alguna cosa amb el seu dibuix.

Sí, però, què?

Segurament s'havia dibuixat a ella mateixa. O havia dibuixat la seva germaneta. Perquè, si no, com es pot fer un dibuix tan ben fet d'una nena índia?

En Boaz gairebé es va oblidar del seu tòtem. Estava cada vegada més a prop de l'Aisha per no perdre's res d'aquell dibuix tan bonic.

Després va dibuixar un tipi. I un cavall. Només hi faltava el gosset del conte de la mestra Annet.

L'Aisha va riure quan es va girar per agafar un llapis de color i, per poc, no es fan un cop de cap.

En Boaz se'n va avergonyir una mica i no va saber ben bé què dir. Va assenyalar la nena del dibuix, després va assenyalar-la a ella i va preguntar:

—Tu?

L'Aisha va tornar a riure. I va fer que sí amb el cap. Aleshores en Boaz ho va saber segur.

L'Aisha era índia.

(I probablement sioux).